

150 kronor blefve efter sin behållning lika beskattade, skulle en vida större inkomstkälla för statens behof vara att påräkna, än nu af denna skattetitel till statsverket ingår. Jag föreslår därför det Riksdagen tacktes besluta,

att för bouppteckningars inlemnande och inregistrering vid domstolarne, tilläggsstämpelafgiften må utgå med femton öre för hvarje hundra kronor af så väl det större som mindre boets behållning, och

att detta stadgande tillämpas för landsbygden samt de städer, der förhållandena kunna vara med landet jemförliga.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1879.

Åke Andersson.

N:o 113.

Af Herr **Jöns Persson:** *Angående ökande af Riksbankens för afbetalningslån afsedda fond.*

Med den utveckling svenska jordbruket borde hafva erhållit och det nödiga driftkapital som därför och för den mindre industrien och handverkaren erfordras, är nu mångdubbelt större än i förra tider. De kapital, som lämpa sig för ofvannämnde grenar, äro i första rummet sparbankslån och i andra afbetalningslånen från Riksbanken, dermed den mindre jordbrukaren kan betjenas; men ingalunda är utlåningssättet mot vaxlar och andra korta förbindelser tjenligt för andra än affärsmän och ofta svårt nog för dem. Det torde vara ett faktum, som blifver svårt att jäfva, att, om det är eller blifver dåligt för Sveriges allmoge

och jordbrukande befolkning, det också snart blifver detsamma för andra samhällsklasser, embets- och tjenstemän likvisst undantagne, som alltid få sitt, hvad de öfriga än få kvar. Angeläget är att lagstiftaren i små omständigheter, som dock kunna medföra stor och nyttig verkan, gör hvad som kan göras. En sådan nyttig verkan är ostridigt, att tjenliga kapital på tjenligt utlåningssätt kunna erhållas af den mindre jordbrukaren. Som nämnt är, äro Riksbankens afbetalningslån de enda sådana som lagstiftaren har att förfoga öfver; de för detta utlåningssätt, för hela riket, afsedda 10,000,000 kronor äro uppenbart för litet. Jag vill tro, att Riksbanken är nu så stark, att ur synpunkten af bankens egen fördel och förmåga, nämnde utlåningsfond bör kunna betydligt ökas utan att bankens andra utlåningsfonder deraf lida, helst det oftast lär ligga öfverflöd i dem, då i den andra måste väntas lång tid på låns utfallande. Detta är en oegentlighet som borde afhjelpas, och skulle jag vilja medgifva Bankofullmäktige rättighet att inom ett visst maximum äfven i denna fond utlåna, då bankens egen ställning så medgifver, och öfverföra från den ena fonden till den andra. Då efterfrågan är och säkerhet bjudes, böra penningarne ej ligga overksamma, derföre att i bankoreglementet en ringa summa utsatts till den största delen af folket.

Med stöd häraf vågar jag yrka,

att Riksdagen beslutar, att fonden i Riksbanken för afbetalningslån höjes till maximum 12,000,000 kronor, dock med rätt för Fullmäktige att, då bankens egen ställning och säkerhet påkallar, öfverföra häraf 3,000,000 kronor till den fond, som erfordras.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1879.

Jöns Persson.
